

nja. Skozi lino sva opazovala nebo s svetlimi zvezdami. Omamljal naju je močan vonj po senu. Vstala sva s svitom. Utrujenost je izpuhtela, v naju je prišla nova moč. Niso naju motile bilke v laseh. S smehom sva jih otrešla. Prijazni ljudje na Robanovi kmetiji zgodaj vstajajo. Zahvalila sem se jim in sem jim iz dna srca še zdaj hvaležna za njihovo dobroto.

Tako sem bila danes hvaležna lepemu dnevu, ki me je osrečil, mi očistil dušo in premagal strah.

Tako lepo mi je bilo na vrhu! Prečudovit je bil razgled vsenaokrog do obzorja. S pogledom sem božala gore in hribe ter se spet in spet spominjala trenutkov, preživetih ob tesnem snidenju z njimi.

Zavel je hladen veter. Poiskala sem vpisno knjigo. Raztrgan zvezek mi ni pokvaril razpoloženja. Pomislila sem, kako različni smo ljudje in kako različen je naš odnos do marsičesa.

Odtisi debelih avtomobilskih gum, najverjetneje vojaških, ki so peljale točno čez vrh, so me razočarali. Oh, ljudje, nobenega spoštovanja

nimate več, nobene odgovornosti! Tolažila sem se s tem, da hočem biti sama boljša, da nisem ena od tistih, ki uničujejo enkratnosti matere Narave.

PODOBA KEKCA

Navzdol sem drvela. V meni je bilo neverjetno veliko energije. Palico sem imela le še za spomin na jutranjo tesnobo. Nosila me je moč, ki je vdrla vame ob samotnem obisku Vremščice. Vpijala sem lepote kraške pokrajine. Dolino je krasila orjaška udornica Škocjanskih jam, v ozadju se je risal Slavnik, južni brat Vremščice, vmes pa so se dvigale Artviže.

Na vznožju pobočja so me presenetile ovce na dopoldanski paši. Mahnila sem jo naravnost med njimi. Samo še zavriskati bi morala, pa bi bila živa podoba Kekca.

Ko sem na ravnini pozdravila planinca, ki sta bila namenjena navzgor, se je v meni nekaj premaknilo. Nekaj takega kot ponos. Nekaj, kar mi je dobro delo.

ZA LEPO GORO TOPEL KOTIČEK V PLANINSKEM SRCU

PRIJAZEN SPOMIN NA BOČ

ALEŠ POTISK

Mariborčanom in tistim iz Slovenske Bistrice in okolice je Boč gora, ki je kot aspirin vedno pri roki, ko je sila le prehuda, pa ni ne pravega časa in ne denarja za kakšno daljšo in resnejšo turo. Čeprav je s svojim še ne tisočmetrskim vrhom, ki ga umetno povišuje razgledni stolp, med nižjimi, gledano takole počez po slovenskem povprečju, kraljuje nad zavidljivim delom tega konca Slovenije. Kot tak pa seveda nudi obilo razglednih užitkov. Boč ima sicer dva vrhova - loči ju majhno, nizko sedelce -, a je dostopen le eden, zaradi vojske. Prav tako ima dva stolpa, na vsakem vrhu enega, vendar je drugi, telekomunikacijski, pod vojaškim nadzorom. Prejšnja armada ga je zavzeto varovala z vsemi drugimi objekti vred, sedaj njihovo delo enako zavzeto nadaljuje naša TO.

Kakšne pol urice krepkega koraka pod vrhom je lep dom na višini 658 metrov, ki stoji na prostrani goličavi med samimi bukovimi gozdovi. To drevo je za te kraje zelo značilno. Tudi Pohorje je svoj čas bilo prekrito s tem visoko kaloričnim lesom, pa so ga oglarji, koparji in glažutarji (steklarji) temeljito posekali, nato pa čistine pogozdili s smreko, ki sedaj v močnem vetru tako presunljivo buči, ko sapa zaorgla skozi nešteto iglic. - Za dom bi lahko imeli samo pohvalne besede, če ne bi bila do njega speljana cesta. Ta nebodijetaba zadeva po-

vsod za vedno pokoplje marsikatero planinsko vrednoto. Okoli doma se potem zrasla asfaltirana igrišča in prostorčki za čevapčičarje, tako da je gorje popolno.

VELIKONOČNI BISER NAŠE FLORE

Spomladi je Boč skupaj s svojo lepo sestro Donačko goro pravi cvetoči rog nad Poljčanami, od koder se vzpenja večina planincev. Kako se prebujata Narava, sva šla neko soboto pogledat z Matejem. Bil je ravno dan pred množičnim pohodom tja gor, tako da sva za las ušla gneči. Pot čez Babo (razgledna skala nad Poljčanami) do doma dvakrat prečka tisto nebodijetaba cesto in po nepotrebem polaga kletvice na jezik. Ampak vseeno prevlada pogled na goste blazine majhnih, še zaprtih telohovih bunkic, ki se belijo vsepovsod med bukovjem. Pri drugem prehodu čez cesto se morava zopet čuditi dresnemu panju, ki ga je verjetno pri gradnji ceste vrglo v zrak, da se je umetelno zagozdil visoko v krošnji druge bukve in mu je očitno tam gori kar dobro, saj že leto za letom nudi kaj nenavaden prizor. Sploh je Boč bogat z najrazličnejšimi lesenimi naravnimi umetnijami, burglastimi koreninami in prečudno oblikovanimi drevesi.

Tista goličava pod vrhom je bila še lep del pod snegom, pa verjetno ne bo več dolgo, ker je sonce že tolikanj močno, da se že kar čuti

njegovo ščemeče božanje na koži. Mravlje so se tudi že prebudile. Prav ob poti je že dolgo lepo mravljišče, ki je že gomazelo. Kakih trideset izvidnikov je prišlo na piano pogledat, če že lahko zbudijo svoje številne brate in sestre. Že zelo zgodaj spomladi, čim se zemlja nekoliko ogreje, ti ljubki travniki porumenijo v morju zlatih trobentic, ki so pravi balzam za zimsko zaspano dušo.

Malo kasneje pa se tam okoli velikonočnih praznikov pokaže prečudovita velikonočnica (*Pulsatilla grandis*), vijoličasta in s srebrnim puhom obraščena cvetka, endemit naših krajev, ki pri nas raste le tu v večjih količinah. Pravi pravnati biser naše flore je, ki pa mu zaradi nevestnosti obiskovalcev grozi izginotje. Tisti griček, na katerem ima krasotica svoj dom, je zadnji dve ali tri leta sicer ograjen, pa ljudje kljub temu še hodijo po rastišču in rože celo trgajo ter izkopavajo. Vsaj v času polnega razcveta, ko si jo hodi ogledovat veliko ljudi, ki pa še zdaleč niso vsi planinci, saj je rastišče od ceste oddaljeno komaj za lučaj, bi jo morali ščititi mi, saj si uboge cvetke ne more pomagati sama.

Je pa ta planota na udaru tudi ob nekaterih drugih priložnostih. Za prvi maj je tu na stotine ljudi, za katerimi ostanejo dobesedno gore plastičnih kozarcev, papirnatih krožnikov in prtičkov, praznih in napol polnih steklenic, ostankov hrane, pogorišč, polomljenih vej in dreves, PVC vrečic, cigaretne odpada in še in še svinjarije, da človeka stisne v srcu, vsa dobrava pa kar ječi od neznanskega nenaravnega bremena.

Marsikateri kotiček naših gora smo na tak način, predvsem zaradi ceste, uničili in prijetna planinska domovanja spremenili v čisto navadne beznice, zakajene dolinske gostilne. S tem dokazujemo svojo ljubezen do hribov: gledamo samo na profit pa na čimveč gostov. Pomeni, da nam je vseeno za hribe. Kdo lahko reče, da ta logika ne drži? Prav zares me skrbi, po kakšnih hribih bodo hodili moji otroci.

SREČANJA S PRAVIMI DOMAČINI

Čez to planoto, ki se drugače imenuje tudi Na Ravni, se z Matejem bližava domu, zraven katerega stoji gotska cerkva sv. Miklavža, ki jo nekateri prisojajo celo mojstrom 14. stoletja. Toda v domu se ne ustaviva, ampak v isti smeri nadaljujeva pot proti vrhu s stolpom, ki je od tu lepo viden. Nad domom pa čevlji že kar lepo gazijo po težkem in popolnoma južnem snegu, ki kar cvrči pod toplim soncem. V gozdu se pot postavi pokonci, tako da je treba kar krepko zadihati. Še malo in popotnik se lahko odloči za dve poti: za Strmo in za Položno pot. Tokrat se odločiva za pokončnejšo inačico. Med golo bukovje in sneg se že meša vedno več skal in kamenja, ko se približujeta skalni gmoti pod

vrhom, kjer se pot prelomi v desno in napis na skali hrabri, da je do vrha le še deset minut. Naenkrat pa se Matejeva roka sproži navzgor in molče ukaže: »Stoj!« Od telekomunikacijske grdobe v vojaški zaščiti se z leve počasi, a prav nič boječe približujejo tri srne. Ustavijo se in se ne premaknejo več. Gledamo si tako iz oči v oči in kar nekam čakamo drug na drugega. Ne bi jih rad pregnal, saj sem jaz gost v njihovem svetu, zato stojim kot **F. S. Finžgar** v tisti lepi črtici Na petelina - z eno nogo globoko v snegu, z drugo pa na površju, kar ni ravno udobno. In se gledamo. Potem pa jih je nekaj zmotilo in so jo udarile navzdol po hribu ko tri čarovnice, da se je sneg kar prašil za njimi.

Če pa ima človek srečo, lahko na Boču vidi tudi muflona, ki je s svojim čudovitim rogovjem res mogočna pojava.

Prav rad imam takšna srečanja s pravimi prebivalci teh predelov. Name naredijo res močan vtis. Spominjam se, kot bi bilo včeraj, ko sem šestleten fantič z očetom in bratom stopical proti Raduhi, ko se je izza ovinka prikazal naravnost po poti ponosno vzravnano, bahavo majavo velik divji petelin, da sem bil ves podelan od strahu, saj ni bil kdovekaj manjši od mene. To je bilo nepozabno in na žalost že zelo redko srečanje. Hvala bogu, da je v vsaj nekoliko večjem številu preživel njegov brat, še eden

Rešitev iz nahrbtnika

Sistem ABS je namenjen smučarjem zunaj organiziranih smučišč, torej tudi turnim smučarjem. Če se sproži plaz, samo potegneš za vrvico, ki povzroči sprostitev, da se napihne poseben velik balon. Ta je sestavni del kape nahrbtnika. Napihne se v petih sekundah in omogoča, da skupaj z nahrbtnikom ostanemo pri površju. Zastopnik za prodajo je DAV Summit Club, cena sistema pa je 1350 DEM.

od predstavnikov velikih gozdnih kur, ruševcev, ki je, čeprav nekoliko manjši, prav tako nepopisno lep.

KAJ ČLOVEK MISLI NA SONCU

Tu sva z Matejem pustila palice in se kar na divje zaprašila po skalah in snegu navzgor, naravnost proti stolpu, da srce vsaj malo zatrepeta zunaj ustaljenega ritma. Markirana pot tukaj elegantno zavije okoli vršne gmote in postavi planinca kar naenkrat tik pred stolp.

Na vrhu so že vrli poljčanski planinci v pripravah na množični pohod naslednjega dne lepili na stolp reklamno tablo, ki je razglašala denarno svetovalne sposobnosti kreditne banke Maribor. Na vrhu stolpa je močno pihalo, pa tudi razgleda ni bilo pravega, zato sva jo jedrno pobrisala nazaj k njegovim jeklenim nogam. Drugače pa se od tod vidi vse tja do Julijcev in Savinjskih ter Kamniških Alp in celo do Snežnika na eni in Blatnega jezera na drugi strani. Skoraj vedno pa vsaj na Slovenske gorice, Pohorje, Konjiško goro in Paski Kozjak, pa seveda na celotno Dravsko polje in na Haloze ter Donačko goro, ki je gora posebne vrste: ko jo gledam z domačega balkona, se kaže kot široka in čokata z mizasto odrezanim vrhom - kot bi ji kak Martin Krpan odrobil glavo. Ko pa jo gledamo

iz Rogaške Slatine, je rogata in ostra; včasih so jo baje imenovali Rogaška gora in po njej sta dobila ime Rogaška Slatina in Rogatec.

Boč in Donačka gora sta povezana z zanimivo potjo, po kateri bo še tudi treba stopiti.

Po dobri malici sva jo potem bliskovito ucvrta navzdol in po petah prislalomirala do doma, kjer sva ob pivu na soncu prelenarila še ostanek dneva in hodila čohat prijaznega, velikega novofundlandca, ki je tudi užival tam zraven. Ob robu gozda se je na tenki, prosojni plasti snega tam za cerkvico trudil neki zagnan, osamljen smučar nadomestiti izgubljeno. Ko je dovolj snega, pa imajo tu celo svojo vlečnico in tudi ratrak.

Ko se je sonce nagnilo za zaveso golih bukavih vej tam na zahodu, sva pobrala svoje stvari in se spravila dol; starši naju gotovo že čakajo.

Pa bo zopet kmalu treba gor, v pomladno obilje trobentic, vijolic, zvončkov, pa potem pasjega zoba, ciklam in tevja ter šmarnic, tistih ganljivih Prežihovih solzic.

Ko se človek takole vrača proti avtomobilu, ki čaka v poznopopoludanskem mraku, ugotovi, da tale Boč pravzaprav ni prav nič obstranska zadeva; ni le aspirin za prvo silo. Je takšen hrib, ki mu kljub cesti in vojaški okupaciji gre določiti topel kotiček v planinskem srcu.

S KOLESOM NA DOLGI POTI POD GORAMI

SOČO SEM VIDELA, TRENTE PA NE

DARINKA PAJENK

Rada kolesarim in že dolgo sem si želela, da bi se s kolesom odpeljala na daljšo pot. Priložnost se mi je ponudila pred dvema letoma, ko je sin za več dni odšel s prijatelji na Primorsko.

Bilo je pred prvomajskimi prazniki in pred mano so bili štirje prosti dnevi. Čeprav vremenska napoved ni bila najboljša, me misel na dež ni odvrnila od načrtov.

Zavedala sem se, da moj maksim ni najprimernejše kolo za pot, ki sem jo imela v mislih, toda drugega nisem imela. Bila sem optimist.

Oblekla sem se v trenerko, stlačila v nahrbtnik rezervna oblačila, pelerino in nekaj popotnice, seveda pa nisem pozabila niti na pribor za krpanje zračnic.

V soparnem sobotnem popoldnevu sem zapustila Ljubljano. Moj cilj je bil dolina Trente.

TEŽAVE S PRENOČIŠČEM

Kar dobro mi je šlo in pod škofjeloškim gradom sem prvič počivala. Okrepčala sem se s pomarančo, nato pa nadaljevala pot proti Gorenji

vasi, kjer sem nameravala prenočiti; mislila sem pač, da s prenočiščem ne bo težav.

Mračilo se je že, ko sem pripeljala do Tavčarjeve domačije na Visokem. Želela sem si jo ogledati, toda obdana je bila z zidarskimi odri, zato sem se napotila k pisateljevi grobnici na obronku gozda. Čeprav se je bilo med tem že stemnilo, sem še lahko prebrala pisateljeve besede, vklesane na nagrobnem kamnu: »Eno je glavno - naša zemlja se nam ne sme vzeti in narod slovenski mora stati kot večno drevo, kateremu korenine nikdar ne vsahnejo.« Prižgala sem luč na kolesu in zapustila tihi kraj. Po hribih so goreli kresovi, bil je predvečer prvega maja. Čutila sem praznično vzdušje, a noč je bila hladna in tesno mi je postalo pri srcu ob misli, kaj bo, če ne dobim prenočišča.

In res: v Gorenji vasi sem zaman spraševala po prosti postelji, kajti vse sobe edinega gostišča v vasi so bile zasedene. Obrnila sem se torej nazaj proti Poljanam v upanju, da bom tam našla prenočišče. A tudi v Poljanah najprej nisem imela sreče. Vse je bilo polno tisto noč. Vendar mi je mlad natak v krčmi, kjer sem se ustavila, levil malo upanja.